

at kunne bringe den i en saadan Stikelse, at man kunde give den sin Stemme; og det synes jeg ogsaa, at det ene Thing altid skylder det andet ved en Sag, som der har fundet Understøttelse, at gjøre alvorlige Bestræbelser for. Jeg vilde altsaa idag være fremkommen med et Forslag herom, dersom ikke den Procedure, der herom har fundet Sted, havde blandt Andet navnlig havt det Resultat, at en af dem, der talte temmelig stærkt for Sagens Fremme, under al Slags Forbehold, kom til den Erklæring, at dette ikke lod sig gjøre. Jeg skal endnu kun bemærke, fordi det staar i Forbindelse med en Sag, der foreligger den nærværende Rigsdag, at den Vej, der altid er paapeget som ønskelig at gaae i denne Henseende, er den, at gjøre saavidt muligt Borgernes Rettigheder og Pligter afhængige af Loven, saa at Dyrighedernes Erklæringer i saa Henseende ingen Indflydelse vilde erholde. Man har bestandigt henviist til Næringsagen som den, der angaaer et Forhold, hvor Erklæringer endnu have Betydning, og jeg haaber, at denne Sæssion ikke vil gaae til Ende, uden at der foreligger en Lov, hvorved Retten til Næring bliver løvbunden og paa ganske saa Undtagelser nær emanciperet fra Erklæringsvæsenet. Jeg skal tilføje, at hvis man vil fremme Sagen, maa man fremme den i et Formaal, og, er dette altsaa det at fremme den til endelig Lov, saa er det en fuldkommen berettiget Anskuelse, men som jeg for mit Vedkommende ikke kan tiltræde; men at fremme den, blot for at fremme den eller at gjøre Forsøg paa at omgjøre Loven, mener jeg foreligger ikke; thi jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at den er udebatteeret fra alle Sider. Sluttelig skal jeg bemærke, at Regjeringens hidtilværende Stilling er bekendt, og jeg har ikke Grund til at antage, at deri er foregaaet nogen Forandring, og jeg skal sige det som min bestemte Dørbetvæning, at den lovgivende Forsamling, der speculerer i det kongelige Veto, speculerer i sin egen Undergang.

B. Christensen: Ja, jeg troede, jeg havde udtalt mig saa tydeligt forrige Gang, jeg havde Ordet, at jeg ikke kunde misfor-

staaes; men jeg skal gjentage, at min Mening ved at anbefale det foreliggende Lovforslags Fremme er ganske vist dets Fremme til endelig Vedtagelse. Efter min Dørbetvæning er det et Forslag, der, hvis det ophøies til Lov, paa ingen Maade vil gjøre Skade, i mange Henseender vil gjøre Gavn. Jeg deler med den sidste ærede Taler det Haab, at den Lov, han sigtede til, vil komme igjennem i indværende Sæssion; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det er meget langt fra, at derved alle Bevillingstilfælde bortfalde; tværtimod vil Mængden af de tilbageværende endnu stedse være stor nok, ja større, end godt er.

Justitsministeren: Jeg skal kun ganske kort udtale, at Regjeringens Stilling til denne Sag er uforandret den samme, som den tidligere har været.

Drejer: Jeg skal ligesom de to ærede Medlemmer af Thinget, der allerede have yttret sig, i Diebliffet afholde mig fra at gaae videre ind paa Sagens Realitet, da jeg er enig med dem i, at denne Sag er allerede saa ofte og saa vidløftigt debatteret, at der ikke let vilde kunde siges noget Nyt. Men jeg er derfor ingenlunde enig med den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) i, at man skulde afvise denne Lov, i Særdeleshed allerede ved at nægte dens Dørgang til 2den Behandling. Kun med Hensyn til en Erindring mod Lovforslaget, der gik ud paa, at det var ubrugeligt allerede af den Grund, at deri ikke findes nogen fuldstændig Ordning af den Maade, hvorpaa Erklæringer og Contraerklæringer skulle udværlses, maa jeg tillade mig at bemærke, at det dog forekommer mig, at, om end en bedre Form i saa Henseende muligens maatte kunne gives, kan Forslagets nærværende Form dog ikke være nogen afgjørende Hindring for at bruge det. Det hedder jo nemlig i Forslaget: „Naar Ansøgerne eller Klagerne forlange at blive meddeelt de afgivne Erklæringer, saa skal der gives dem Leilighed til at gjøre sig bekendte med disses Indhold og derover skriftlig at yttre sig.“ Det er derefter altsaa overladt til Autoriteterne selv at bestemme Fremgangsmaaden ved Med-